

TANKER FRA ET SYKKELSETE!

by [Lars-Petter Kalkenberg](#) on 8. juni 2009 kl. 10:40

Frokost i Bodø og medvind til Mo

Klokka er ikke mer enn 05:45 da alarmen går. Ei nervøs natt er over. To og en halv times søvn kjennes som ufattelig lite sett i forhold til utfordringa som venter. Nede i matsalen på hotellet sitter flere syklister som gjesper om kapp, mens en overopplagt bakhjulssyklist gjør sitt for å holde humøret oppe. Etter en protein- og karbohydratrik frokost er stemninga optimal tidspunktet tatt i betraktning.

Syklene står ute i resepsjonen og været er lovende i det vi setter kursen mot Mørkved til starten på årets Polarsirkelritt. Kroppen kjennes merkelig nok bra ut mens vi sykler rolig fra sentrum mot Mørkvedhallen. Et mylder av syklister gjør sine siste forberedelser i startområdet. Konsentrasjonen er så god som den kan bli. Klesvalget er gjort. Superundertøyskjorte med kortarma klubbtrøye og shorts med løse ben. Det skal bli godt å komme i gang. Yr.no melder om nordøstlig bris og sol. Det betyr tørr asfalt og medvind ned Saltdalen og over Saltfjellet.

Første års senior

"God tur" roper speakeren, og gir oss startsignalet på den 240 km lange etappen vi har foran oss fra Bodø til Mo i Rana. Rana Spesialsports Team 1/RSK er i gang. Et tjuetalls mennesker har trent for dette gjennom vinteren og våren og adrenalinfylte gledesrop høres de første hundre meterne. Fartssjokket ut fra start uteble heldigvis for en spiltterny første års senior på 43. Det ble en relativt behagelig oppvarming før marsjtempoet blir satt. Hele teamet fungerer utmerket. Kapteinene vurderer potensialet i gruppa og har en del små passiarer med enkeltryttere. 25 minutter og de første par milene er unnagjort. Dette går utmerket.

Dobbelt punktering

Så smeller det. Begge hjulene får føle ei grov revne i asfalten. "Du har punktert", ropes det rett bak meg. Tankene raser gjennom hodet. Er dette slutten på rittet som skulle bli en stor positiv opplevelse? Ut i vegkanten, følgebilen er rett bak og bakhjulet er raskt byttet ut med et nytt. Fire andre fra teamet er med på å gjøre denne dobbeltpunkteringa til ei god erfaring og en god opplevelse. Tilbake på sykkelsetet klar for å starte opphentinga. "Framhjulet er også flatt", ropes det. Et øyeblikk tror jeg nesten ikke på det jeg ser, og begynner å tenke at dette toget er kjørt.

Teamwork på sitt ypperste

"Slapp av... spis og drikk....dette går bra", trøstes det fra de andre. To nye hjul og håpet er tilbake i det vi setter opp tempoet for å innehente resten av teamet.

Det er nå opplevelsen av teamarbeid virkelig viser sin effekt. Fem ryttere trækker til og kjører opp farten i den lille kjeda mens oppløftende kommentarer gir et inntrykk av at dette ikke er noen sak. Det går ikke mange minuttene før resten av teamet er innhentet. "Legg deg i sekken ei stund". Opphentinga kostet litt ekstra men sekken gir nye krefter. Tilbake i kjeda igjen og alt er som det skal være.

Yr.no

Tunge skyer på himmelen får oss til å frykte noen regndråper inn mot Fauske, men vi vet jo at dette er svært forbigående. Det har værmeldingene fortalt oss. Et disiplinert team holder et bra driv gjennom bygene som skal vise seg å bli noe annet enn det vi har forestilt oss. Før Fauske er vi dryppende våte. Temperaturen er sunket ned mot 6 grader. Det er surt å være syklist i et sånt vær.

Første stopp

Vi nærmer oss Setsåshøgda og første "pit-stopp". Den kilometer lange tunellen før stoppen gir et behagelig og relativt varmt avbrekk fra regnet. Det er stille gjennom tunellen. Følgebilen er på plass. "Langeposene" ligger klar og er lett å finne. Jobben som gjøres i støtteapparatet er uvurderlig. Blide fjes, god sekundering og oppløftende kommentarer gir ny energi. Teamet fungerer og etter 37 sekunder er første rytter allerede i gang. Gradvis samles teamet igjen etter hvert som hver og en har gjort det de skal.

Det er her vi er litt uoppmerksomme og mister en rytter. Våt og kald får en i teamet problemer med å skifte hansker. Han nådde oss beklageligvis aldri igjen. Fokuset på å bruke minimalt med tid og det å komme fort i gang igjen etter stoppen, gir denne gangen grunnlag for ettertanke.

Saltdalen, Norges tørreste sted?

"Toget" går inn i Saltdalen. Dette er den tørreste dalen i Norge etter værstatistikkene. Nevene knyttes for å presse de regntunge hanskene litt lettere. Kortarma klubbkjorte og shorts var kanskje ikke rett antrekk likevel, men det er lite å gjøre ved det nå. Å ligge på bakhjulet til rytteren foran er ikke lenger bare en fornøyelse. Det er kun når du er fremst i kjeda at man slipper spruten fra bakhjulet som inneholder vann, grus og asfaltolje fra en plaskvåt E6. Teamet begynner å kjenne kjøret. Regnet og kastvinden fra siden lager en liten depresjon i gruppa og kjeda blir mindre i takt med at sekken vokser. Farta avtar nå. Lagledelsen merker at temaet begynner å få problemer med motivasjonen. Så kommer ordren. "ALLE inn i kjeda. Det blir for tungt å kjøre Saltdalen med få ryttere i kjeda", ropes det. Det oppleves godt når alle gjør sin del av jobben i et av rittets kanskje tøffeste partier. Farta øker raskt med et par kilometer og humøret stiger.

To mil med stigning

Det ensidige trykket framover avløses endelig. Inngangen til Saltfjellet oppleves som ei kjærkommen avveksling. Endelig er det mulig å ta ned tempoet, reise seg på sykkelen og få i seg litt mat. To mil med stigning ligger foran oss. Veskeinntaket underveis har gitt de fleste et behov for å late vannet. Et tjuetalls sykler ligger i veggrøfta noen sekunder før vi er i gang igjen. En liten nedtur da en av rytterne i temaet måtte gi tapt for kramper rett etter stoppen. "Dette er bra...kom igjen...fellestarten ligger ennå langt bak", roper han fra følgebilen i det de passerer oss rett før Saltdalscenteret. En erfaren rytter som vet hva det vil si å inspirere andre fortsetter jobben i støtteapparatet etter å ha forlatt sykkelsetet.

De to milene opp fjellet før neste stopp går i rolig tempo. De brattese motene er tøffe men teamet holder motet oppe og er slitne men fattet i det støtteapparatet gjør opplevelsen lettere med oppmerksomheten og hjelpen som gis ved brøytestasjonen. Været er ikke som Yr lovet. Likevel er vegen tørr store deler av stigninga opp fjellet. Det er nesten som om at tørrsnøen i lufta blir en positiv opplevelse selv om det er kaldt og temperaturen er nært null. Stoppen er rask men ikke så rask som på Setsåshøgda.

Det buttrer i mot

Teamet ruller videre. Det er nå de største utfordringene kommer. Vinden øker på over fjellet og nærmer seg kuling. Kjeda begynner å slå sprekker. Vinden er demotiverende og gir ikke den effekten kjeda trenger for å klare å hode drivet og inspirasjonen oppe. Humøret er synkende og to i teamet må slippe taket. Flere er på tur å gi tapt men klarer å bite tennene sammen. Langt der framme ser vi brua som går over jernbanen, men det er flere kilometer fram dit. Klarer vi å holde hodet oppe til vi kommer over toppen er mye gjort. Et lysglimt streifer oss i det Hugo Strand, med Yngve Kiserud hengende på hjul, passerer oss. "Kom igjen Hugo....dette klarer du", ropes det fra flere i teamet.

Det går opp når det går ned

Endelig når vi løypas høyeste punkt. Motivasjonen øker igjen. Snart er det mulig å samle krefter ned mot Bolna og Krokstrand. Vinden avtar og det er oppholdsvær en stakket stund. Nå begynner det også å bli litt liv langs løypa. Det viftes med flagg og heiarop. I øyeblikkene er det som om det strømmer rein energi ut fra et oppløftende publikum. Farta er høy ned mot Krokstrand. Det går lett. Det meste er bare en stor opptur helt til Storvollen og ennå et stykke. På Dunderland møter vi en haglskur som etter hvert avløses av regn. På nytt blir vi våte til skinnet. Sykkelbrillene dugger over og er vanskelige å se gjennom.

Alle skal være med til mål

Med vasstrukne øyne og oljegrus i munnvikene begynner vi sånn smått å føle at vi snart er hjemme. Teamledelsen bestemmer seg på Eiteråga. "ALLE som er i gruppa nå SKAL være med inn", beskjeden føles oppmuntrende. Føttene fungerer for så vidt greit, men energien begynner å dabbe av.

Krampe

Fra Nevernes opp mot Storforshei er det tungt. Krampe er i ferd med å sette en stopper for en rytter. Med hjelp fra en teamkamerat klarer han å samle seg igjen og med smerter sykler han videre sammen med gruppa. En mister sykkelkjeda men blir henta opp igjen. På Storforshei er humøret igjen på topp. "Kom igjen nå...vi har bare en liten treningstur igjen før vi er hjemme", roper en fornøyd lagkaptein.

Rana Spesialsport Team 1/RSK, med hevet hode over mål

Det blir lettere å holde trykket oppe. Forventningene til målpassering gjør de siste kilometerne til en lek.

Jernverksbakken, som så mange ganger har følt tung på slutten av treningsturene, er ikke lengre noen utfordring. Rolig inn i siste rundkjøringa på Skansen. "Er alle med?" gruppa er samla, kjeda er låst. Vi skal passere målstreken med stil samla. Sekunder etter høres høylydde hurrarop fra et feststemt publikum. Rana Spesialsports Team 1/RSK ruller over målstreken 7 timer 15 minutter og 9 sekunder etter starten i Bodø. 240 kilometer på sykkel er over. Tida ble bra forholdene tatt i betraktning. For meg ble mitt første Polarsirkelenritt en av de største personlige seierene jeg har hatt. Takk til alle i og rundt teamet som gjorde dette til en helt fantastisk og uforglemmelig opplevelse.

Lars-Petter Kalkenberg